

Joh. 10:1-10 3:e sönd. efter påsk. 090426.

Ovanför våran säng där hemma så hänger det en gammal tavla. Den föreställer den gode herden som i en kuslig och farlig terräng sträcker sig efter det förlorade fåret som gått bort sig och fastnat i en skreva. Vi har fått den efter min svärmors föräldrahem. Och även där hängde den så långt man kan minnas ovanför huvudena i sängkammaren. Det var under den bilden om trygghet och tillit, som man varje kväll la sig och sammanfattade dagen. Det var där man gemensamt bad sin aftonbön. Då man tackade för dagen som gått, men där man också la fram det som oroade och tyngde. Hur skulle det gå för barnen? Skulle pengarna räcka? Kunde inte värken i ryggen få släppa snart. Bilden av den gode herden var en verklighet. En verklighet som man litade på och tydde sig till....

Ibland säger man att det var bättre förr. Men det var kanske inte så mycket bättre förr. Det var nog inte så mycket enklare att leva då. Den gamla tavlan fick hänga där under två fruktansvärda världskrig. Med miljoner och åter miljoner död, förintade och lemlästade. Men trots att världen brann runtomkring dem, så trodde man på och litade på bilden om den gode herden.

Och man frågar sig vad har vi för bilder idag? Vad tror vi på som ger våra liv och sammanhang stadga och trygghet. Vad är det för bilder som våra barn får idag? Söndagsskolans planscher ligger gulnade i nått förråd och snart vet ingen längre vad de föreställer. Än mindre vad bilderna betyder.

Idag kanske bilderna handlar om hjältar. Och hjältarna hittar vi på TV, hjältarna hittar vi i dataspelen. Bygg din

egna figur, ha ihjäl bossen i slutet av banan så blir du din egen hjälte.

Jag är herden säger Jesus. Det är han inte ensam om. Det finns gott om människor runtomkring oss som vill göra anspråk på en sådan titel. Det finns gott om människor som vill berätta för oss hur vi ska leva, hur vi ska vara. Hur vi ska tänka och tycka. Vi hittar dom i religionen, vi hittar dom i våra kyrkor. Vi hör deras röster i reklamen, i de oändliga bloggarna på nätet. Vi hör dem i politiken och i media. Människor som tror sig veta den rätta vägen för oss andra.

En del är självtutnämnda, en del har vi valt. Några drivs av äkta vilja att tjäna andra, andra av att tjäna pengar och vilja till makt. En del kanske är vad Jesus i texten kallar "tjuvar och rövare".

Dom kommer och går, en del avsätter vi och andra slås ut av varandra...

Och även om det skulle vara härligt att få känna sig fri. Ja även om vi idag lever med myten om att dagens människa skulle vara just fri och oberoende. Så är väll sanningen den att ingen av oss lever utan några herdar. Vi må ha valt dem eller inte. Vi må lita på dem eller inte. De må drivas tjänande eller av egen vinning. Men det enda vi med säkerhet kan säga om dom, det är att de en gång kommer att lämna oss.

Hur hittar vi det stadiga mitt i allt det flyktiga?

Hur hittar vi nått verkligt mitt bland alla halvsanningar och lögner?

Hur hittar vi en tillit mitt i rädslan?

Att i all enkelhet svara Jesus, det är frestande. Jesus är svaret på allt det vi drömmer om. Men vi vet också, alla

som lever någotsånär förankrade i verkligheten, att så enkelt är det inte. För det första så finns inte referensramen om Jesus kvar för nutidens människa. Berättelserna lever inte på samma sätt som förr. Det är inte många som längre vet vad tavlan ovanför våran säng föreställer. Kyrkan är delvis marginaliserad, både på gott och ont. Sen kan vi ha hur många Jesusmanifestationer som helst på stan. Jesus verkar ändå inte vara nått större alternativ för människor. Är det så att vi försöker svara på fel frågor? Svar som liksom inte bottenar?

Därmed inte sagt att människor inte skulle vilja och längta, efter något annat än det som idag upptar oss. Tvärtom, det finns ett sökande efter andlighet, efter tillhörighet. Men Jesus verkar ju inte var det första som man i det sökandet kommer att tänka på.

Jag tror också att människan i dag både inser och känner att man lever i ett komplicerat samhälle. Man lever ett komplicerat liv. Detta gör att det krävs mycket av oss. Ibland allt för mycket. Vi måste värna i våra relationer, vi måste värna oss själva, vi måste hitta fotfästen och vi måste hålla näsan ovanför vattenytan. Att få livet att gå ihop är inte enkelt. Och att man mitt i all detta skulle se Jesus som en lösning, ja, det är kanske mycket begärt. Tillvaron ter sig för många så förtvivlat komplex.

Kanske svarar vi på fel frågor. Kanske, kanske lovar vi för mycket... Ja, kanske svarar vi på fel frågor.

Missförstå mig inte nu, jag tror att Jesu död och uppståndelse är det största som hänt den här världen och dess mänsklighet. Men hur blir det relevant, relevant för mitt liv, för min vånda och min kamp?

För mig är kristen tro ett äventyr. Att tillsammans med den uppståndne Kristus försöka se och tolka världen med trons glasögon. Det är också att tillsammans med honom föras in i situationer och sammanhang som jag egentligen inte har några garantier för att jag ska klara av. Det är som livet självt, man hamnar ständigt i lägen av nån slags utsatthet.

Men kanske kan jag mitt i det utsatta hitta ord som jag kan tolka och bära med sig. Jesus säger i texten "Han ropar på sina får med sina namn och för ut dem"...

"Han ropar på sina får med sina namn och för ut dem" ... Vi är kända, "Jag har kallat dig vid namn, du är min" läser vi i Jesaja. Vi lever inte i ett isolerat universum, inte någon enda av oss. Någon vet. –Vem jag är. –Vad jag är. Vi är sedda.

Och Jesus fortsätter "när han släppt ut sina får går han före dem". "när han släppt ut sina får går han före dem". Och jag tror att det kan vara en erfarenheten för många av oss. Att vad som än händer, vad som än sker har han gått före. Vilka vi än möter så är han redan där. Jesu eget liv var inte förskonat, det vet vi. Och det verkar inte våra liv vara heller.

Nej, det kan inte handla om det trygga livet. Att herden skulle bevara oss från allt det onda. Saker kommer att fortsätta att drabba oss, händelser kommer att utmana oss. Också det vi inte vill eller ens kunnat drömma om. Det verkar ju inte som vi lever vid sidan om det svåra. Men vad som än sker, så sker det inte i ensamhet, någon är där före oss. Ja till och med i den mörkaste dal står det, också där är han. Kanske är det bara så jag, vi alla, har möjlighet att klara våra liv. Kanske är det bara så livet kan vara möjligt.

Vill vi för mycket? Lovar vi för mycket?

Hur hittar vi bilden av herden som blir möjlig för oss idag, för människor runtomkring oss? Hur hittar vi bilden av en som kan vara möjlig mitt i det så komplexa, det så utsatta...?

Bilden av en som kanske inte förvandlar våra liv, men som väl kan förändra det.

Nån som kanske inte fråntar oss rädslan, men som kan hjälpa oss att ta oss igenom den.

Nån som kanske inte ger oss det osårbara livet, men som är där och som vet.

Ja, hur får vi syn på bilden av herden mitt i villervallan?

Hur får vi syn på den uppståndne Jesus, mitt i allt som drabbar oss...? Kanske ligger liksom svaret just i frågan. Mitt i villervallan, mitt i det som drabbar oss.

Hjalmar Gullberg skriver i förklädd Gud.

Bjuder ett mänskoöga
till stilla kärleksfest
oss, kyliga tröga,
som folk är mest.

lägger, som himmelsk läkning
för djupa själasår
en vän, fri från beräkning
sin hand i vår

synes en ljusglans sprida
sig kring vår plågebädd
då sitter vid vår sida

en Gud förklädd.

En människa vi möter, en som stannar upp och ser.
Kirurgens varliga hand med skalpellen under
operationen. En dagisfröken som tar upp det gråtande
barnet i knät och tröstar.
Beröringen från den vi inte såg, men ändå anande.